

Skurken politiet skyr: Lars Rune Solberg

Metoderapport til SKUP 2009

Kjetil Sæter, Finansavisen.

Han har kapret et stort offshoreselskap og stjålet identiteten til redermilliardær Ole T. Bjørnevik. Han har vært konkursrådgiver, falsk utleiebaron i Thailand, falsk offshorebank på Kypros og sjef i kullsvart renholdsselskap. Alt har skjedd mens han har vært på rømmen.

Et stort antall personer er i løpet av kort tid svindlet for beløp som samlet trolig beløper seg til millioner. Storsvindleren har hele tiden skjult seg bak falske eller stjalne identiteter, og politiet har gjort svært lite for å stoppe ham. Finansavisens avsløringer har bidratt til å sette en stopper for mange av Lars Rune Solbergs svindelraid.

Tittel på prosjektet: Skurken politiet skyr: Lars Rune Solberg

Hvor og når publisert: I Finansavisen fra mai 2008 til november 2009. Arbeidet fortsetter i 2010.

Redaksjon og redaksjonsadresse/tlf:

Finansavisen
Nyhetsavdelingen
Postboks 724 Skøyen
0214 Oslo
Tlf: 23 29 63 00

Journalistens adresse/tlf/e-post:

Kjetil Sæter, mobil 906 38 745, kjetil.seter@finansavisen.no
Postadresse: Samme som redaksjonens adresse.

1. Innledning

Identitetstyveri er blitt et stort samfunnsproblem i Norge, men det reflekteres ikke i politiets krimstatistikk. Det eksisterer ingen sikre data over omfanget. Det nærmeste vi kommer er et anslag fra det såkalte ID-tyveriprojektet, som er et samarbeid mellom det statlige Norsk Senter for Informasjonssikring (NorSIS) og Security Valley på Gjøvik. ID-tyveriprojektet mener at over 200.000 nordmenn er blitt frastjålet sine identiteter. Myndighetene i USA og Canada rapporterte nylig at de har sett en tidobling av denne typen kriminalitet på fem år. Kostnadene for samfunnet og enkeltofre er store.

Til tross for dette har politi og politikere hatt relativt lite fokus på å bekjempe slik kriminalitet. Bevisstheten om problemet økte imidlertid markant da det i fjor høst ble kjent at både Frp-leder Siv Jensen og justisminister Knut Storberget (Ap) hadde blitt rammet av idtyveri. Kort tid senere skrev fornyings- og kirkeminister Rigmor Aasrud (Ap) en kronikk som ble publisert i en rekke aviser. Der lover hun at Regjeringen skal ta tak i problemet. Men hvorfor var det Aasrud som skrev kronikken, og ikke justisministeren? Handler ikke problemet egentlig om alvorlig kriminalitet? Aasrud er statsråd for regjeringens arbeid med personvern og it-politikk. At det er hun som fronter Regjeringens nye offensiv mot identitetstyverier, sier kanskje noe om hvordan problemet blir oppfattet av norske politikere. Signalet er at det først og fremst handler om personvern og IT-sikkerhet. Vi må sikre oss, så får jakten på skurkene komme i annen rekke.

I Finansavisen får vi stadig tips om enkeltpersoner og bedrifter som er blitt utsatt for identitetstyveri. Sakene dreier seg nesten alltid om økonomisk kriminalitet i en eller annen form. Noen bruker offerets navn til å kjøpe varer og/eller tjenester. Regningen, som raskt kan bli svært stor, havner hos offeret. Andre oppretter selskaper i Brønnøysund i offerets navn. På den måten kan kjeltringene for eksempel laste skatte- og avgiftsforpliktelser samt gjeld over på andre. Motivene kan med andre ord være mange, men fellesnevneren er i all hovedsak grov vinningskriminalitet. En annen fellesnevner er at det kan være svært vanskelig å identifisere og spore opp skurkene. De skjuler seg godt og opererer ofte på tvers av landegrensener eller i flere politidistrikter samtidig. Sakene er ofte for små til at Økokrim eller Kripos bryr seg, og de er gjerne for vanskelige til at lokalt politi kommer noen vei. I praksis betyr det at svindlere ofte kan holde på i årevis uten å bli innhentet av loven.

For journalister er også slike saker en stor utfordring. Hvordan avslører man en identitetstyv? Tradisjonelle journalistiske gravemetoder som journalsøk og annen jakt i offentlige registre, har i de fleste tilfeller begrenset verdi. Men det finnes metoder som sammen med en stor porsjon tålmodighet kan gi journalistisk suksess. Med disse metodene greide jeg å avsløre en av Norges verste idtyver – storsvindleren Lars Rune Solberg.

2. Konkursrytter på rømmen

- Nå har han jommen stukket av igjen.
- Stukket av? Hvem da?
- Lars Rune Solberg.

- Han renholdsfyren?
- Ja, han.
- Stukket av fra hva eller hvem?
- Fra Oslo fengsel. Han gikk bare rett ut og forsvant.
- Gikk bare rett ut?
- Ja. Det var visst en tabbe av fengselet.

Denne samtalen fant sted mellom undertegnede og en advokat i Oslo i månedsskiftet april/mai 2008. Jeg skulle begynne i ny jobb i Finansavisen, og var på jakt etter en sak og slå i bordet med på første morgenmøte. Noen ganger har man flaks.

Advokaten har lang erfaring som bostyrer i Oslo. Jeg hadde ringt ham angående en annen sak. Der var det ikke napp, men advokaten hadde nettopp fått vite at Lars Rune Solberg hadde rømt fra Oslo fengsel. Solberg har uoffisiell norgesrekord i konkurser på 2000-tallet. Antallet er minst 13. Advokaten jeg snakket med har ryddet opp i mange av boene. De fleste har vært tomme. Han la ikke skjul på at han er svært kritisk til politiets manglende oppfølging av den omfattende økonomiske kriminaliteten Solberg har stått bak.

Jeg sjekket historien med Oslo-politiet og Oslo fengsel. Den viste seg å stemme. Lars Rune Solberg, som i februar 2008 hadde blitt utlevert til Norge fra Frankrike, greide en drøy måned senere kunststykket å spasere uforstyrret ut av Oslo fengsel. Det var ikke første gang Solberg hadde lurt myndighetene trill rundt.

Historien ble oppslag i Finansavisen i mai 2008, men jeg følte meg ikke helt ferdig med saken. Solberg har svindlet egne familiemedlemmer og bokstavelig talt snakket seg ut av et godt bevoktet fengsel. I tillegg har han en særdeles velutviklet evne til å finne stadig nye svindelmetoder. Det ante meg at han ville dukke opp igjen. Men hvor var han nå? Hva hadde han holdt på med etter at han forsvant fra nyhetsbildet da han ble dømt i mars 2006?

Jeg innhentet alle innberetningene i de til da 12 kjente konkursene Solberg hadde vært involvert i på få år. Jeg skaffet meg også dommen fra 2006, der Solberg ble dømt til ett år og ti måneders fengsel, hvorav ett år betinget, for 21 lovbrudd. Mange kommer på bedre tanker etter en domfellelse, men ikke Solberg. Han hadde fortsatt sin kriminelle karriere i et enda høyere tempo. Den nye tiltalen mot ham, som i mars 2008 omfattet 19 lovbrudd, fikk jeg også tilgang til. I tillegg tok jeg kontakt med en rekke kilder som hadde kunnskap om Solberg, deriblant politifolk, advokater, tidligere ansatte og familie.

En annen kilde til informasjon var en metoderapport til SKUP i 2004. To DN-journalister bidro samme år til avsløringene av utroskap og skatte- og avgiftssvindler i flere av Solbergs renholdsselskaper. Den gang hadde han kontor vegg-i-vegg med Finansavisen på Smestad. Mine nye kolleger fortalte om Solbergs flotte dresser og rådyre Mercedes. Han hadde villa i Holmenkollen, og hadde ifølge en kilde ”alltid” en million kroner i kontanter liggende på soverommet sitt. Nå var han på rømmen, etterlyst via Interpol. Ingen ante hvor han var. Informasjonsjakten resulterte i to oppfølgere. Innhenting og systematisering av denne

informasjonen, skulle vise seg å bli viktig for journalistisk suksess senere. Men for å avsløre storsvindlerens nye krumspring, måtte helt andre metoder og kilder tas i bruk.

3. Problemet

I august 2008 kom det flere tips til redaksjonen om idtyverier, svindel og svindelforsøk. Fremgangsmåtene som ble beskrevet var svært like. Noen hadde stjålet identiteten til et selskap og/eller en næringsdrivende. Identitetstyven(e) hadde opprettet nettsider med adresser som var nesten identiske med sidene til det ekte selskapet – ofte var forskjellen bare en bindestrek eller en com-adresse i stedet for en no-adresse. De hadde også stjålet identiteten til en person i selskapet – gjerne daglig leders – og opprettet e-postadresser i vedkommendes navn. Så hadde skurken(e) begynt å bestille varer og tjenester i stor skala. Selskapene som ble frastjålet sin identitet, og som fikk regningene for varene som var bestilt, hadde god kredittverdighet, noe som betyr at varsellampene ikke begynner å blinke hos leverandørene. Metoden er velkjent, men her var det såpass mange som ble utsatt for like forhold, at det var sannsynlig at det var den eller de samme som var på ferde. Uten at jeg helt kan forklare hvorfor, fikk jeg ganske tidlig en følelse av at Solberg hadde en finger med i spillet. Men hvordan dokumentere det? Skurken(e) opererte utelukkende med falske eller stjalne identiteter. Et annet problem var at det var stor geografisk spredning. Ett offer befant seg på Bryne, et annet i Norheimsund, et tredje i Vest-Agder osv. Sakene var anmeldt til lokal politi, men de kommuniserte ikke sammen og så derfor ikke den mulige sammenhengen.

Det første klare indisiet kom da jeg fikk tips om at noen hadde stjålet gulvaskemaskiner til proffbruk og 200 liter konsentrert vaskemiddel av et utleiefirma i Oslo. Utstyret var bestilt i navnet til daglig leder i et firma i Norheimsund. Han hadde jeg allerede snakket med. Mannen hadde politianmeldt et idtyveri, og han virket svært troverdig. Lars Rune Solberg har en lang og brokete karriere i renholdsbransjen. Mye av virksomheten har vært kullsvart. Jeg var ett skritt nærmere identifisering, men langt fra i mål.

Jeg hadde nå et dilemma. Det kom stadig flere tips om id-tyverier og påfølgende bedragerier. Andre redaksjoner fikk sikkert også tilsvarende tips. Jeg hadde nok informasjon til å skrive en eller flere gode historier, men bestemte meg likevel for å vente. Lars Rune Solberg er langt fra den eneste som stjeler identiteter i Norge, og jeg kunne foreløpig ikke dokumentere at det var han som sto bak.

4. Gjennombruddet

Gjennombruddet kom da jeg fikk kontakt med en kilde som satt med detaljert informasjon over telefontrafikk knyttet til ett bestemt telefonnummer. En lang rekke selskaper leverer nå fasttelefoni i form av datapakker, såkalt IP-telefoni, i Norge. Lars Rune Solberg har de siste årene svindlet eller forsøkt å svindle flere av disse selskapene. Kilden, som er lovet vern, hadde tilgang til informasjon fra et slikt selskap. Noen hadde bestilt telefonitjenester. Vedkommende hadde ringt for store summer, men mannen som mottok regningen ville ikke betale. Han var frastjålet sin identitet. Både teleselskapet og idtyveri-offeret hadde anmeldt

forholdet, men politiet hadde ikke løftet en finger. Enkeltvis er sakene gjerne små. Men hva hvis samme person står bak en lang rekke forhold?

Kilden satt på informasjon som skulle vise seg å bli nøkkelen til sikker identifisering. Han skaffet meg en liste over telefonnumre svindleren(e) hadde ringt. Det var snakk om hundrevis av oppringninger til en lang rekke numre. Ett av dem var det noe kjent med. Jeg sjekket et Excel-dokument med Solberg-research fra mai. Der sto det samme nummeret. Det er registrert på Lars Rune Solbergs mor, og hun hadde svart da jeg ringte nummeret i mai. Det er neppe mange storsvindlere som i løpet av en snau måned ringer dette nummeret 16 ganger. Svindleren var så godt som identifisert, men ikke helt. Sikker identifisering skulle han faktisk bidra med selv – noen dager senere.

Listene over svindlerens telefontrafikk var gull verdt. Jeg begynte det tidkrevende arbeidet med å ringe de samme numrene. Jeg fikk etter hvert kontakt med mange personer og bedrifter som hadde vært i kontakt med svindleren. Dette var første gang jeg begynte å ane omfanget av Solbergs svindelraid. I mange tilfeller dreide det seg om kjøp av renholdstjenester fra selskapet Ren Zone.

En rekke bedrifter kjøpte tjenester fra Ren Zone, som jeg var rimelig sikker på at Solberg sto bak. Jeg hadde vært i kontakt med kvinnen som sto oppført som eier i Brønnøysund. Hennes historie var smått utrolig. Noen måneder tidligere hadde hun svart på en annonse i Aftenposten. Selskapet Norsk Ressurs Formidling, som var registrert på en av Solbergs eldste dekkidentiteter – Vincent Doss, hevdet det rekrutterte folk til politiet og Forsvaret. Kvinnen hadde respondert på annonsen. Hun hadde fått til svar at hun måtte sendte kopi av passet sitt. Det gjorde hun. Dermed endte hun som bedriftseier i et renholdsselskap som aldri har betalt skatter og avgifter til norske myndigheter. Kvinnen har politianmeldt forholdet.

Noen av kundene til Ren Zone hadde mistanker om at det var noe muffens med selskapet, mens andre levde i uvitenhet. Siden jeg fortsatt ikke var 100 prosent sikker på at det var Solberg, måtte jeg holde litt tilbake i samtalene med Ren Zones kunder. Flere fortalte også at det var en mann med afrikansk utseende som sto for renholdet. Det kunne umulig være Solberg. I ettertid vet jeg at mannen – som trolig er en papirløs innvandrere fra Vest-Afrika – var en av Solbergs medhjelpere. Én av kildene bidro imidlertid med den siste biten i puslespillet. Vedkommende hadde tatt opp flere av samtalene med personen som skulle vise seg å være Solberg, og han gikk med på å gi dem til meg mot forsikringer om kildevern. Dermed hadde jeg sikret meg gode opptak av stemmen til mannen jeg var på jakt etter. Jeg spilte opptakene for en person som hadde hatt relativt mye kontakt med Solberg. Vedkommende var ikke i tvil. Stemmen tilhørte storsvindleren. Et par dager senere skulle denne stemmen gi meg en overraskelse.

Jeg hadde i samme periode flere ganger ringt nummeret jeg visste at svindleren brukte, men jeg hadde ikke fått svar. En dag i midten av september ringte telefonen min. På displayet sto et norsk nummer som begynte med 21. Denne nummerserien er utdelt til IP-telefoni-aktører i Oslo, men de som bruker abonnementet kan i prinsippet sitte hvor som helst på kloden. Da jeg

tok telefonen, hørte jeg en kjent stemme. Det var Solberg selv som ringte, og han hadde åpenbart ikke luktet lunta. Han presenterte seg som Morten Sander i Ren Zone. Han trodde trolig at jeg var en potensiell renholdskunde. Da jeg fortalte at jeg var journalist i Finansavisen, endret han strategi på sekundet, men likevel for sent. Han fortalte da at han bare var en vanlig ansatt i et renholdsselskap, og at han hadde tips om snusk i et av de største selskapene i bransjen i Norge. Jeg spilte med en liten stund, men bestemte meg relativt raskt for å forsøke å konfrontere ham.

- Jeg er 99 prosent sikker på at du er Lars Rune Solberg, sa jeg.
- Hvorfor er du ikke 100 prosent sikker? kontret Solberg.

Jeg fortalte ham at vi godt kunne fortsette samtalen, men at vi da måtte være enige om å bruke våre folkeregistrerte navn. Det gikk han ikke med på. Senere har jeg hatt to samtaler med Solberg. Etter at han rotet det til for seg ved å bruke navnet Morten Meyer i stedet for Morten Sander i siste samtale, gikk han endelig med på at han var seg selv.

Selv om brikkene nå hadde falt på plass, hadde jeg fortsatt et problem: Vi manglet bilder. Norge er imidlertid et lite land. Daglig leder i en av bedriftene som hadde kjøpt renholdstjenester av Ren Zone, var en tidligere bekjent. Han fortalte meg at han hadde avtalt et møte med daglig leder i Ren Zone, som av alle ting kalte seg Vidar Kleppe (Solberg har brukt flere kjente navn, blant annet Vibeke Sæther!). Møtet skulle finne sted i et næringslokale på Torshov. En av Finansavisens fotografer rigget seg til i en hekk med utsikt over inngangspartiet til næringsbygget, mens jeg fulgte med fra en benk i en park noen hundre meter unna. På forhånd hadde vi avtalt med min tidligere bekjente at han skulle sende meg en SMS når svindleren dukket opp. Vi ventet lenge og vel i det kjølige septemberværet, men ingen kom. Hadde svindleren luktet lunta?

Jeg hadde nå sikker identifisering. I tillegg hadde jeg mer enn nok materiale til å skrive en god historie. Men vi manglet fortsatt bilder. Politiet hadde så langt gjort svært lite for å stanse Solbergs herjinger. En av kildene mine – som hadde blitt frastjålet sin identitet – sa i klare ordelag til politiet at de måtte skjerpe seg. Det gjorde de – i hvert fall for én dag. Det hjalp ikke Solbergs ofre stort, men det ga oss gode bilder.

5. Politijakten

Geir Brox driver en databutikk i Mjøndalen. Han har mange lokale kunder, men nettbutikken sikrer også bestillinger fra andre deler av landet. Brox ble derfor ikke umiddelbart mistenksom da det kom en bestilling fra et stort offshoreselskap på Vestlandet. Da jeg tok kontakt med ham etter at jeg fant nummeret til Brox Data på listen over Solbergs telefontrafikk, hadde han imidlertid begynt å ane ugler i mosen. Daglig leder i offshoreselskapet hadde angivelig bestilt datautstyr for 70.000 kroner. Det skulle sendes til et postboksfirma på Majorstua. Brox stusset over det siste. Via en tredjeperson kom han i kontakt med Oslo-politiet. Det var Majorstua politistasjon som hadde ansvaret for å finne Solberg, samt etterforske nye mulige straffbare forhold. Etter å ha vært i kontakt med Brox bestemte de seg for å forsøke å lokke Solberg i en felle. På det tidspunktet hadde jeg vesentlig

mer informasjon om Solbergs nye svindelraid enn politiet. Jeg ba om å få bli med, noe politiet noe motvillig gikk med på – mot at vi holdt oss i bakgrunnen. Politiet så trolig verdien av at folk fikk vite at det gjorde noe for å ta svindleren. Vi måtte også garantere at politispanerne ikke ble identifisert på bildene. Tre spanere fra Majorstua ble sendt til Mjøndalen. En av dem stilte seg bak disken i butikken, mens de to andre fulgte med fra avstand. Det gjorde jeg også – sammen med en fotograf.

Etter en stund dukket det opp en budbil. Politiet fastslo ganske raskt at det ikke var Solberg som satt bak rattet. Det skulle senere vise seg at budbilfirmaet også trolig var svindlet av Solberg. Politiet ga seg til kjenne, og en av dem ble med i budbilen, mens de to andre kjørte like bak. Sist i kortesjen kjørte vi. Fotografen knipset bilder av det noe uvanlige følget på vei til Oslo.

Budbilsjåføren hadde fått med seg en svær pappeske fylt til randen med skrot. Da vi kom til krysset på Majorstuen i den begynnende rushtrafikken, mistet vi budbilen grunnet rødt lys. Vi visste sånn cirka hvor den skulle, men det var ikke enkelt å manøvrere raskt i den tette trafikken. Vi fryktet at vi skulle miste det potensielle skupet. Heldigvis hadde en av spanerne gitt meg telefonnummeret sitt. Det ble redningen. Fotografen gikk inn i en forretning vis-à-vis lokalene til postboksfirmaet. Der fikk han lov til å rigge seg til med telelinse. Vi hadde også fått forsterkninger i form av en annen fotograf, som holdt oversikt fra et annet sted. På samme tid hadde tre politispanere økt til fem. Men Solberg er åpenbart en forsiktig mann. Etter noen stillesittende timer kom en ny budbil. Den fraktet esken med skrot til et nytt postboksfirma noen kvartaler unna. Der skjedde ting fort. Solberg hadde ringt til mannen som var på jobb hos dette firmaet. Svindleren hadde fått beskjed om at det bare var skrot i pakken. Da politiet forsto at fellen var avslørt, rykket de inn i bygget. Der fant de bare en vettskremt ansatt. Den eneste nyttige informasjonen politiet fikk ut av jakten, var at esken skulle sendes til en postboks i Malaysias hovedstad Kuala Lumpur. En mager fangst for ordensmakten, men for meg var denne informasjonen gull verdt.

6. Hvor er du, Lars Rune?

Vi fikk ingen bilder av pågripelse, men vi hadde massevis av bildemateriale fra selve politijakten. I tillegg fikk vi tilgang til to politibilder av Solberg. I sum var dette mer enn nok til å publisere en god historie der vi kunne avsløre flere av Solbergs svindelraid og svindelforsøk. Et spørsmål gjensto imidlertid. Hvor var mannen?

Pakken med datautstyr Solberg forsøkte å stjele, skulle til Kuala Lumpur i Malaysia. Det var en klar indikasjon på hvor Solberg befant seg, men noen sikker bekreftelse var det ikke. Jeg hadde i forbindelse med en annen svindelsak forsøkt å identifisere IP-adresser ved å bruke åpne tilgjengelige verktøy på Internett for sporing av e-post, blant annet ReadNotify. Når du sender en e-post legger disse programmene med en liten og fortrinnsvis usynlig fil som sender informasjon tilbake til avsenderen når e-posten blir åpnet. Med en liten porsjon flaks, kan det gi deg tilgang til mottakerens IP-adresse. En IP-adresse er en unik nettverksadresse – et slags digitalt personnummer – som tildeles en PC eller en annen enhet i et nettverk. En slik adresse kan derfor gi detaljert kunnskap om hvor informasjon er sendt fra. Mange profesjonelle

svindlere garderer seg imidlertid mot denne typen sporing ved å benytte en såkalt proxytjener. Det er en server som står mellom en klient og en annen server. I praksis betyr det at forsøket på å spore avsenderen av informasjon i de fleste tilfeller ender hos selskapet som leverer proxytjenesten. De lever av å garantere kundene sine anonymitet, og du er derfor like langt. Dette var en av grunnene til at denne metoden ikke fungerte for å spore Solberg. En annen var trolig at han ikke åpnet e-poster jeg sendte til adresser jeg visste han hadde brukt.

Jeg hadde også kjørt domenesøk på Solbergs mange nettsider som var brukt i de ulike svindelraidene. Dette er enkle søk på nettadresser, som for eksempel vil vise at www.hegnar.no er registrert på Hegnar Media. Søkene endte enten hos et norsk webhotell, der navnet på en person som var frastjålet identiteten sin var registrert, eller hos et canadisk selskap – Cheapies Ink – som nekter å oppgi informasjon om hvem som eier domenet. Canadisk lovverk åpner for slik type anonymitet, noe mange kriminelle utnytter til fulle. Jeg hadde også gjort noen søk på www.domaintools.com, en webside der du kan gjøre historiske domenesøk. Du kan da sjekke om andre navn eller opplysninger som kan identifisere eieren har vært registrert tidligere. Her fikk jeg ut historikken til domeneene, men lite matnyttig informasjon som kunne fortelle meg hvor han holdt til. I tillegg hadde jeg benyttet den såkalte "Wayback Machine" (www.archive.org). Dette er en tjeneste som kontinuerlig lagrer innhold på Internett. Du kan dermed søke frem historiske versjoner av internettsider i et forsøkt på å få tilgang til informasjon som kan være endret eller slettet senere. Håpet var at jeg kunne finne historisk informasjon på nettsider som kunne knyttes direkte til Lars Rune Solberg. Disse søkene ga heller ikke mye matnyttig informasjon. Solberg forbruker domener i raskt tempo, og de fleste registreres på falske eller stjålne identiteter. Metoder og verktøy for denne typen søk er for øvrig godt beskrevet i metoderapporten til SKUP 2008 av de tre VG-journalistene som avslørte mannen bak nettstedet Nakenprat. Selv om svært mye av Solbergs svindel har foregått ved hjelp av nettsider og e-post, har disse verktøyene imidlertid hatt begrenset verdi i mine avsløringer. Andre metoder har vært avgjørende.

Nok en gang kom gjennombruddet da jeg fikk tilgang til informasjon om telefonbevegelser. Storsvindleren hadde forsøkt å koble opp ett av flere IP-telefonnumre han hadde bestilt med stjålet identitet, men hadde fått problemer. Nummeret var bestilt i navnet til en norsk bedrift som hadde vært utsatt for idtyveri, og jeg visste at Solberg var tyven. I forbindelse med oppkoblingen etterlot han spor i form av en IP-adresse. Ett whois-søk (www.whois.net) på den aktuelle IP-adressen viste at den var registrert på et selskap i nettopp Kuala Lumpur i Malaysia. Vedkommende som hadde forsøkt å koble opp nummeret, satt høyst sannsynlig i Malaysias hovedstad, og vedkommende var med stor grad av sikkerhet Lars Rune Solberg.

På bakgrunn av denne informasjonen vokste en ny erkjennelse frem. Kun utstyrt med en datamaskin med nettilgang og en telefon, hadde Solberg fra den andre siden av kloden gjennomført et av Norgeshistoriens verste id-tyveriraid. Så sårbare er mange av de digitale informasjonskanalene som mange av oss nå er blitt tilnærmet avhengige av. Fakturaer og annen informasjon jeg hadde fått fra kilder viste at Solberg også hadde fått ut store beløp på å svindle enkeltpersoner og bedrifter. Jeg visste at han hadde minst en medhjelper i Norge som holdt renholdsselskapet i gang. Men hvordan fikk han tilgang til pengene i Malaysia?

Jeg fikk tilgang til fakturaer som Solberg hadde sendt til Ren Zones kunder. Der sto det oppført et norsk kontonummer. Det var noe kjent med de 11 sifrene. Jeg hadde sett denne tallkombinasjon et eller annet sted tidligere. Nok en gang fikk jeg betalt for den systematiske innhenting av informasjon i mai. I en av de 24 konkursinnberetningene jeg hadde samlet i en perm, fant jeg det samme kontonummeret. Bostyrer hadde fått bekreftelse fra banken på at kontoen tilhørte et nært familiemedlem av Solberg. Han skriver også at samme konto tidligere er brukt til å overføre penger til utlandet. Voila!

Jeg hadde nå sikker bekreftelse på hvem som sto bak svindelen, hvor han befant seg, hvilke metoder han brukte og hvordan han fikk tilgang til pengene. Hvor store pengebeløp og andre verdier Solberg har fått ut av de mange svindelraidene, vet han trolig bare selv. På bakgrunn av de konkrete funnene jeg har gjort, er det i hvert fall snakk om et solid syvsifret beløp. Og det er grunn til å tro at jeg bare har funnet en liten andel. Jeg vet at politiet i ettertid har fått tilgang til mye av denne informasjonen fra flere av de fornærmede, men så vidt jeg er kjent med har de ikke gjort noe for å stanse pengestrømmen. Det skulle også gå lang tid før de varslet malaysiske myndigheter om rømlingen som befant seg i landet. I mellomtiden skulle Solberg rekke å svindle langt flere mennesker.

7. Konkursrådgiver og offshorebank

Sommeren 2008 fikk tusenvis av nordmenn e-post med tilbud om hjelp til å håndtere konkurser. Tilbudet så suspekt ut, men mannen som var oppgitt som kontakt ble likevel intervjuet av Aftenposten og vår egen nettavis, Hegnar Online. Mannen kalte seg Einar Ortiz. Samme navn dukket opp flere ganger da jeg ringte mange av personene og bedriftene jeg visste Lars Rune Solberg hadde vært i kontakt med. Det var liten tvil. Einar Ortiz var en av Lars Rune Solbergs dekkidentiteter.

Flere av dem jeg pratet med kunne fortelle ganske utrolige historier. En person hadde lagt et tomt aksjeselskap ut for salg på nettet. Ortiz hadde tatt kontakt og videreformidlet selskapet til en tredjeperson. Denne tredjepersonen hadde blant annet overlatt aksjekapitalen sin til Solberg alias Ortiz i forbindelse med at sistnevnte angivelig skulle hjelpe mannen å gå konkurs. Han hadde også gitt svindleren sitt brukernavn og passord til Altinn. Solberg hadde dermed full kontroll over mannens virksomhet. De 100.000 kronene forsvant, men mannen som var utsatt for tyveriet vegret seg for å anmelde saken. Han hadde åpenbart ikke helt rent mel i posen selv. Jeg fikk også kontakt med andre som hadde blitt utsatt for Einar Ortiz. Flere hadde latt seg overbevise av den veltalende storsvindleren. Resultatet var at til dels store penger var tapt for alltid. Vår avsløring av Solbergs rådgivningsvirksomhet satte trolig en stopper for denne svindelen. Men Solberg hadde andre spill gående.

I desember 2008 pep det i hundretusener av norske mobiltelefoner. Offshorebanken Nor Finans på Kypros lokket med 10,35 prosent rente fra første innskuddskrone. Når noe er for godt til å være sant, så er det gjerne det. Jeg hadde systematisert mye av informasjonen jeg hadde samlet siden mai. Jeg hadde en liste over flere titalls falske og stjålne identiteter som Solberg hadde benyttet. Jeg hadde også en liste over alle kjente e-postadresser og

telefonnumre han hadde brukt. Den tidkrevende jobben viste seg å være nyttig. I sin iver etter å lure til seg folks sparepenger, hadde Solberg oppgitt samme telefonnummer på to ulike nettsider: Nor Finans og Ren Zone. Den sistnevnte siden hadde vi solid dokumentasjon på at Solberg sto bak. Både desken hos Økokrim og andre politikilder mer enn antydte at de mente det var storsvindleren som sto bak. Nok en gang kunne vi avsløre et av Solbergs svindelraid.

Denne gangen virket det imidlertid som han hadde gått så langt at politiet måtte finne frem storslegga. Forbrukerombudet hadde vært i kontakt med nordmenn som hadde latt seg lure. Store summer hadde funnet veien til en konto på Kypros, som etter all sannsynlighet ble disponert av Solberg. – Dette er svært samfunnsskadelig virksomhet som det må settes en stopper for, sa Forbrukerombud Bjørn Erik Thon. Han anmeldte saken til Kripos. Denne spesialenheten har en egen datakrimavdeling som har kompetanse og utstyr til å gjennomføre datasporing. Men etter å ha vurdert saken, ville heller ikke Kripos ha ansvaret for jakten på storsvindleren. De nøyde seg med å gi Oslo-politiet noe bistand. I mellomtiden kunne Solberg forberede sitt neste svindelraid, men nå skiftet han beite og strategi. Thailand-svindelen Solberg gjennomførte sommeren 2009 er trolig hans mest lukrative så langt.

8. Utleiebaron i Thailand

Forretningsmannen Arne Jonny Myre fra Bærum stusset da han i mai 2009 mottok e-poster fra personer som ønsket å leie en luksusvilla av ham i Krabi i Thailand. Myre har ingen villa i den thailandske feriebyen, og regnet med at noen ved en feiltagelse hadde brukt hans adresse. Da han en drøy måned senere fikk telefon fra et datafirma, begynte uroen for alvor å melde seg. Noen hadde bestilt et online bookingsystem til pc av datafirmaet, og denne noen var angivelig Myre. Da han fikk se kontrakten, kunne han raskt konstatere at noen hadde forfalsket underskriften hans. Å få tilgang til signaturer er ikke vanskelig i Norge. Bestiller du regnskaper eller generalforsamlingsprotokoller i Brønnøysund, får du som regel tilgang til signaturene til daglig leder og styreformann i selskapene. Da Myre også fant en nettside i navnet til selskapet hans, samt flere annonser på Finn.no der noen leide ut villaer og leiligheter i Thailand i hans navn, forsto han at han var utsatt for idtyveri.

Det hadde vært stille fra Lars Rune Solberg etter at jeg i januar samme år hadde skrevet at Kripos ville bistå Oslo-politiet i jakten på ham. Da jeg hørte Myres historie, tenkte jeg likevel umiddelbart på storsvindleren. Myre, som selv hadde gjort en del research, var også rimelig sikker på at det var Solberg. Men som alltid var jeg avhengig av sikker identifisering for å kunne konkludere. Svindelmetoden er også i ferd med å bli ganske utbredt. Svindlerne finner flotte bilder av feriehus og ferieleiligheter på Internett. Disse bildene kopieres og limes inn på svindlernes egne nettsider. Neste skritt er å annonsere dem på anerkjente markeds plasser på nett som eksempelvis Finn.no. I dette tilfellet hadde svindleren åpenbart forberedt seg godt. Nettsiden som var opprettet i navnet til Myres selskap, så ved første øyekast relativt troverdig ut. Det skulle vise seg at mange hadde gått i baret, men denne gangen var det ikke bare nordmenn. De falske luksusboligene var også annonsert i Sverige, Danmark og Frankrike.

Via de mange e-postene som hadde kommet til Myre fra sinter skandinaver, fikk jeg kontakt med flere ofre både i Norge, Sverige og Danmark. En småbarnsfamilie hadde kommet helt til

flyplassen i Krabi før de forsto at de var svindlet. Solberg hadde opprettet en egen e-postadresse i navnet til Myre. Flere av ofrene ga meg tilgang til korrespondansen de hadde hatt med mannen som skulle vise seg å være Solberg.

Denne gangen var det også gammel research som var nøkkelen til suksess. Myre hadde fått en e-post fra Finn.no, som hadde takket ham for bestilling av en annonse. E-posten var ”feilsendt”, trolig fordi den e-postadressen Solberg hadde opprettet i Myres navn var nesten identisk med Myres egen adresse. Kundekonsulenten i Finn.no hadde trolig tastet en ”feil”. Det viste seg at bestillingen var gjort i navnet til Solbergs mor. Jeg visste at hun ikke hadde teknisk kompetanse til å gjennomføre en svindel av denne typen. Jeg visste også at Solberg en rekke ganger hadde misbrukt navnet til moren, noe han også er tiltalt for. Myre hadde selv engang pratet med det han regnet med var svindleren på telefon. Jeg spilte en kort snutt av et opptak av Solbergs stemme. Myre var ganske sikker på at det var samme mann, men ikke 100 prosent. Det var imidlertid en kundekonsulent i et norsk firma som selger nettannonser. Firmaet hadde flere ganger blitt utsatt for svindelforsøk fra Solberg, også i forbindelse med Thailand-svindelen. Jeg satt nok en gang med sikker identifisering, og vi kunne avsløre at det var Solberg som sto bak svindelen.

9. Skurken politiet skyr

De fleste av de tidligere avsløringene mine knyttet til Solberg, hadde blitt flittig sitert av andre medier, særlig nettaviser. Thailand-svindelen sommeren 2009 fikk imidlertid mer oppmerksomhet. Nå skrev også større papiraviser om svindelen, men saken ble likevel liggende på Majorstua politistasjon. Denne stasjonen har ingen spesialkompetanse på datasporing eller økonomisk kriminalitet av denne typen. Flere etterforskere og jurister jeg hadde snakket med der, var fortvilet over situasjonen. Jeg visste også at politifolk på seksjon for finans- og miljøkrim hos Oslo-politiet og hos Økokrim, syntes det var flaut at det ikke ble gjort mer for å ta Solberg. En etterforsker med spesialkunnskap om økonomisk kriminalitet, hadde til og med på eget initiativ gjort noen undersøkelser.

På grunn av strenge kommandolinjer og lojalitet til egen organisasjon, kommer slik intern kritikk sjelden til overflaten i politiet. Det hadde jeg erfaring med også fra andre saker. Problemet er at det etter mitt syn ikke er min oppgave å fortelle politiet hva de bør gjøre, selv om jeg i denne saken oppfattet prioriteringene som håpløse. Politiet hadde fått informasjon om hjelpere Solberg hadde i Norge, men hadde ikke gjort noe. De hadde også fått informasjon om hvordan han fikk tilgang til utbyttet fra svindelen, uten å gjøre noe. Storsvindlerens nettsider og e-postadresser ble heller ikke forsøkt blokkert. Med unntak av aksjonen i september 2008, hadde politiet i grove trekk ikke gjort annet enn å registrere anmeldelser og samle avisklipp. Jeg følte også på dette tidspunktet at jeg hadde vært for snill med politiet i flere av oppslagene. Jeg hadde skrevet at de hadde ”trappet opp jakten” og at Kripos ville hjelpe til, men verken påstått opptrapping eller Kripos-hjelp hadde gitt noe som minnet om resultater.

Mange av Solbergs ofre hadde uttrykt stor frustrasjon over politiets manglende oppfølging, men ingen hadde så langt ønsket å stå frem med kritikken. Det ville Arne Myre. Han hadde

jobbet seg oppover i organisasjonen, uten å få de svarene han ønsket. Til slutt henvendte han seg direkte til politimester Anstein Gjengedal i Oslo. Da Myre ble avvist, kokte det over for ham. Med bakgrunn i Myres kritikk skrev jeg en artikkel med tittelen ”Skurken politiet skyr”. Saken fikk ingen fremtredende plass i avisen, men den hadde likevel en umiddelbar effekt. Dagen etter at den sto på trykk i september 2009, ble jakten på Solberg overført fra Majorstua politistasjon til finans- og miljøkrim i Oslo-politiet. De tok tak i saken, blant annet ved å spisse den internasjonale etterlysningen av Solberg. Det betyr at storsvindleren, som vi nå vet har reist i over ett år i Malaysia og Thailand på et pass han meldte stjålet i 2003, vil få større problemer med å bevege seg over landegrensene. Det betyr også at de to nordiske politisambandsmennene i Thailand, følger med. Solberg er fortsatt på frifot, og han dukker nok opp igjen med nye svindelforsøk. Men politiet har i det minste gjort arbeidsbetingelsene hans litt vanskeligere.

10. Should I stay or should I go?

Jeg har flere ganger vurdert å reise til Malaysia og Thailand for å forsøke å spore opp Solberg. Dette er imidlertid land som til sammen har over 90 millioner innbyggere spredt over et stort areal. Jeg har tidligere reist i flere måneder i dette området, og vet at kommunikasjon både i form av språk, Internett og samferdsel mange steder kan by på vanskeligheter. Det er lettere å finne noen på et geografisk avgrenset område som eksempelvis Dubai. Spørsmålet er også hvorvidt det ville hatt noen særlig journalistisk hensikt. Vi har allerede dokumentert at han befinner seg i området. Ferske bilder av skurken på frifot hadde selvfølgelig styrket presentasjonen, men siden sannsynligheten for å finne ham innenfor en for redaksjonen akseptabel tidsramme er liten, har jeg besluttet å vente.

Det betyr ikke at jeg ikke følger med. I forbindelse med andre saker har jeg skaffet meg gode kontakter i Thailand. Nyheten om Solbergs Thailand-svindel er godt kjent i det skandinaviske miljøet i smilets land.

11. Kildekritikk

Store deler av beretningen om jakten på storsvindleren har omhandlet kildebruk og tilnærming til kilder. Jeg vil likevel ta for meg et par punkter knyttet til kildekritikk som jeg har brukt en del tankekraft på.

Den største utfordringen i denne saken har vært rollen som mellommann mellom frustrerte ofre og et til tider handlingslammet politi. For meg er det avgjørende at jeg fremstår som uhildet og nøytral. Integriteten er min viktigste yrkeskapital. Samtidig har alle mennesker et samfunnsansvar for å bidra til å forebygge kriminalitet. Hva gjør man da som journalist hvis man sitter på informasjon som klart indikerer at personer og bedrifter er i ferd med å bli svindlet? Jeg har ved et par anledninger fått konkrete spørsmål fra politiet om forhold knyttet til Solberg. I disse samtalene har jeg ikke sagt mer enn det vi allerede har publisert – med andre ord offentlig tilgjengelig informasjon. Jeg har imidlertid sørget for å formidle kontakt mellom noen av Solbergs ofre og etterforskere i Oslo-politiet. En forutsetning har vært at disse ofrene har politianmeldt forholdet, slik at det allerede eksisterer en kobling mellom

politi og offer. En annen forutsetning er at jeg har hatt såpass mye kontakt med ofrene at jeg har vært i stand til å gjøre en vurdering av troverdigheten til historiene de forteller. Årsaken til at dette i det hele tatt er blitt en problemstilling, er den store geografiske spredningen i Solbergs svindelraid. Titalls forhold jeg vet han står bak er anmeldt i et stort antall politidistrikter i Norge. I tillegg kan han knyttes til forhold i Sverige og i Danmark. Men svært få av anmeldelsene er registrert på navnet Lars Rune Solberg. Det kommer av at han opererer med stjålne eller falske identiteter. Politiet i Rogaland eller Agder vet derfor ikke at mannen som er anmeldt hos dem finnes i Interpols register og at politiet i Oslo forsøker å få tak i ham. Personlig føler jeg at jeg med min tilnærming har funnet et slags minste felles multiplum for å ivareta både journalistrollen og det samfunnsansvaret vi alle har. Andre har muligens en annen oppfatning.

Det er svært mange anonyme kilder i disse historiene. Jeg har ikke presset Solbergs ofre for å få dem til å stå frem. Noen få har sagt at det er greit, men brorparten har ønsket anonymitet. Mitt prosjekt har vært å avsløre svindelen og svindelmetodene, samt sette det i et samfunnsperspektiv. Samtidig har det vært viktig å få frem de alvorlige konsekvensene slik svindel har for folk. Det føler jeg at jeg har klart uten å presse ofrene til å stå frem. Flere av ofrene har også uttrykt frykt for Solberg. I mange tilfeller er nok slik frykt irrasjonell. Solberg er så vidt meg bekjent aldri dømt for vold. Jeg har også spurt politifolk, advokater og tidligere ansatte hos Solberg om mannen er farlig. Jeg har ikke fått svar som gir grunn til å føle ubehag. Men politiet fant en Winchester pumpehagle da de ransaket boligen hans i 2004. Det er ikke et våpen man kjøper for å henge på veggen til pynt.

Jeg har også fått tilgang til informasjon som i utgangspunktet er taushetsbelagt. Det gjelder først og fremst listene over Solbergs telefontrafikk. Opptak av samtaler og innsyn i det som kan betraktes som privat e-post, kan muligens også være problematisk. Denne informasjonen har vært avgjørende for journalistisk suksess, men kanskje enda viktigere for å avsløre og forhindre svindel. Jeg har imidlertid behandlet informasjonen med forsiktighet. Med unntak av utdrag fra én e-post, har vi ikke publisert noe av materialet. Jeg har også vurdert kildenes motiver for å gi meg informasjonen. Vi snakker ikke om utro tjenere, men enkeltpersoner og bedrifter som er direkte fornærmede i saken. De opplever at politiet ikke gjør noe med sakene. Mange tar direkte kontakt med andre ofre, og det dannes nærmest et slags borgervern for å bekjempe kriminaliteten. Jeg sitter imidlertid med langt bredere oversikt over svindlerens aktivitet enn ofrene. Det betyr at jeg kan sette informasjonen inn i en større sammenheng, samt bruke den til å advare offentlig mot svindelen. For å avsløre slik svindel, er man nesten avhengig av å bruke svindlerens egne våpen mot ham. Kildene som har gitt meg slik informasjon er lovet vern. Jeg har for øvrig drøftet problematikken med flere jurister som har kunnskap om problematikken, og det er slik jeg har forstått det langt fra sikkert at reglene om taushetsplikt vil gjelde i en slik situasjon. Plikten alle har til å reagere for å forhindre forbrytelser, kan meget gjerne overstyre plikten til å holde tilbake slik informasjon. En annen konklusjon vil etter mitt syn være direkte i strid med den såkalte allmenne rettsfølelsen – folks følelse av rettfærdighet. Et annet poeng er at tilgangen til opptak av Solbergs stemme i ett tilfelle faktisk bidro til å sjekke ham ut av en idtyverisak.

Jeg mener at man skal være svært restriktiv i bruken av verktøy for å spore e-post. Slike verktøy bidrar til en slags overvåkning, og man må være sikker på at målet helliger midlet. I dette tilfellet mener jeg bestemt at det gjorde det. Motivet var å finne ut hvor en av Norges verste svindlere befant seg.

Her følger en oversikt over de viktigste nettverktøyene og skriftlige kildene jeg har benyttet i arbeidet med avsløringene:

- Innberetningene fra bostyrere i Solbergs 13 kjente konkurser.
- Dom og tiltale mot Solberg.
- Lister over telefontrafikk.
- En stor mengde e-post sendt av svindleren.
- Identifisering og analyse av nettsider svindleren har brukt.
- Verktøy for sporing av e-post for å få tak i IP-adresser, blant annet ReadNotify.
- Nettverktøy for å gjøre historiske søk, blant annet www.archive.org og www.domaintools.com.
- Nettverktøy for å søke informasjon om domener og IP-adresser, blant annet www.whois.net
- Kopi av tilbud og avtaler fra Ren Zone.
- Kopi av kontrakter med teleleverandører, webhoteller osv. med falske underskrifter.
- Lydfiler med telefonsamtaler svindleren har hatt med ofre.
- Metoderapport til SKUP 2004.
- Tidligere publiserte avisartikler om Lars Rune Solberg.
- Brønnøysundregistrene.
- Dun & Bradstreets globale bedriftsdatabase.

I tillegg har jeg laget egne systematiske oversikter over selskaper, falske identiteter, stjalne identiteter, e-postadresser, websider og telefonnumre Solberg har operert med. Informasjonen er blant annet brukt til søk i selskapsdatabaser for å spore svindlerens selskaper. Slik informasjon har også flere ganger vært den avgjørende brikken i et puslespill.

For øvrig kan jeg anbefale nettsiden til BBCs spesialist på nettbasert research, Paul Myers: www.researchclinic.co.uk

12. Avsløringer

Finansavisens avsløringer i denne saken fremgår i den kronologiske redegjørelsen ovenfor. Det er ikke snakk om én stor avsløring, men et langdistanseløp med flere avsløringer og oppfølgere. Noen av Solbergs stunt, blant annet da han sendte SMS-spam til hundretusener, var naturlig nok kjent og omtalt. Men det var Finansavisen som avslørte at det var Lars Rune Solberg som sto bak, og at det derfor var hevet over tvil at det var svindel.

I korte trekk har vi avslørt en rekke alvorlige svindler og svindelforsøk og knyttet dem direkte til Lars Rune Solberg. Vi har avslørt metodene hans, hvor han har oppholdt seg, hvordan han får tilgang til utbyttet fra svindelen og at han har hatt medhjelpere i Norge. Vi har også avslørt

at han med stjålet identitet etablerte et nytt renholdsselskap, til tross for at han var på rømmen, og at han har stjålet en lang rekke identiteter. Mange saker har fokusert på detaljerte beskrivelser av svindlerens metoder. Hensikten har vært å advare folk mot svindlerens modus.

I forbindelse med avsløringene har vi vist hvor gode arbeidsvilkår idtyver har fått i vår nye nettbaserte hverdag. At en person med noen tastetrykk og et par telefonsamtaler kan kapre et svært norsk selskap, er smått utrolig. Verken Gule Sider, Posten, webhotellene, sentralbordleverandøren, teleleverandøren, budbilfirmaene eller postboksfirmaene kontrollsjekket svindlerens identitet. På toppen av dette kommer politiets vegring mot å ta tak i saken. Den grenser til handlingslammelse.

13. Konsekvenser

Den viktigste konsekvensen av avsløringene har vært at vi har avverget at en lang rekke mennesker er blitt svindlet. Etter at vi har avslørt Solbergs ulike svindelidentiteter, har han trolig vært nødt til å oppgi disse. Videre svindel med disse identitetene er derfor trolig avverget.

En annen konsekvens er at politiet endelig ser ut til å ta jakten på Solberg alvorlig, og at de i større grad registrerer nye lovbrudd. Hvor god jobb de har gjort med sistnevnte, vet vi ikke før Solberg eventuelt blir stilt for retten igjen.

Lars Rune Solberg er langt fra den eneste idtyven som har herjet i Norge de siste årene, men jeg kjenner ikke til noen som har drevet i samme omfang. Historiene om Solbergs herjinger har derfor bidratt til økt bevissthet om id-tyverier som et raskt voksende samfunnsproblem. Samfunnets respons på trusselen har så langt vært å forsøke å forebygge denne kriminaliteten i form av bedre informasjonssikkerhet. Solbergs mange svindelraid har vist at også politiet nå må ta denne typen kriminalitet på større alvor.

14. Tidsbruk

Jeg ble ansatt i Finansavisen blant annet for å jobbe med større prosjekter. Jeg har derfor ganske frie tøyler til å disponere tiden som jeg vil. Den første uken jeg jobbet i avisen i mai 2008, brukte jeg på å kartlegge all kjent informasjon om Solberg. Det resulterte i tre artikler. Da det begynte å komme inn tips om id-svindel i midten av august 2008, brukte jeg svært mye tid på saken frem til den første store avsløringen 20. september samme år. Det var svært tidkrevende å samle og analysere alt materialet. Jeg var også i mange møter med kilder og ofre. I denne perioden jobbet jeg nesten utelukkende med denne saken i full forståelse med redaksjonsledelsen. Jeg har også hatt to andre perioder med relativt langvarig og intens jobbing. Den første var i desember 2008, i forbindelse med avsløringen av at Solberg sto bak Nor Finans, og i august 2009 da jeg avslørte at Solberg sto bak storstillet svindel av skandinaviske Thailand-turister. Totalt har jeg brukt flere månedsverk på avsløringene. I de mest intense periodene jobbet jeg også mye på fritiden.

Siden informasjonsmengden til tider har vært stor, har jeg vurdert å be andre journalister i redaksjonen om hjelp. Jeg har av og til savnet å ha en partner å diskutere med. Av ulike årsaker har det ikke blitt noe av. Jeg satt etter hvert på så mye kunnskap og hadde kontakt med såpass mange kilder, at det ville vært tidkrevende å sette en annen person inn i problemstillingene. Fotograf Iván Kverme skal imidlertid ha en stor takk for super innsats både da han frøs seg gjennom flere timer i en hekk på Torshov, og da han var med på politijakten fra Mjøndalen til Oslo. I tillegg til å være en god fotograf, stiller han ofte mange gode og kritiske spørsmål.

Arbeidet har også i perioder engasjert flere ansatte i Hegnar Media. Solberg har nemlig vært svært interessert i å lese det jeg har skrevet, og det er ikke lett å få tak i Finansavisen i Kuala Lumpur. Våre artikler legges heller ikke ut på Internett. Personer som ikke kjøper papiravisen må derfor bestille artikler de ønsker i PDF-format. Vi har fått flere bestillinger på artiklene om Solberg. Jeg er blitt kontaktet i forbindelse med noen av disse bestillingene, og har etter noe sjekk kunnet konkludere med at de er gjort med stjålne eller falske identiteter. Etter å ha spilt opptak av Solbergs stemme til mine kolleger, har det ikke vært tvil om hvem som står bak.

Artikler i Finansavisen

- 6. mai 2008: Konkursrytter på rømmen
- 7. mai 2008: Tror vaskeversting driver videre
- 8. mai 2008: Fortsetter milliontappingen
- 20. september 2008: Politijakt på vaskeversting
- 22. september 2008: Storsvindler som konkursrådgiver
- 30. september 2008: Slik kapret storsvindler offshoreselskap
- 11. oktober 2008: Storsvindler kontaktet politiet
- 21. november 2008: – Meld deg, Lars Rune
- 16. desember 2008: Kjent storsvindler står bak rente-spam
- 17. desember 2008: Kripos vurderer Solberg-jakt
- 14. januar 2009: Trapper opp svindlerjakt
- 8. juni 2009: På rømmen etter 13 konkurser
- 22. august 2009: Solberg svindlet Thailand-turister
- 22. september 2009: Skurken politiet skyr
- 24. september 2009: Trapper opp jakten på storsvindler
- 5. november 2009: Solberg fortsetter Thailand-svindel

Oslo 14. januar 2010

Kjetil Sæter